

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. V. V.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Az 147/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2003 č. j. OAM-3442/VL-07-K04-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2004 č. j. 11 Az 147/2003 – 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2004 č. j. 11 Az 147/2003 – 32 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2003 č.j. OAM-3442/VL-07-K04-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze shrnul skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z tvrzení žalobce vyplývá, že žádost o udělení azylu prodal proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky, tento důvod nelze považovat za pronásledování, jak je požadováno v ustanovení § 12 zákona o azylu. K námitce o možnosti udělení humanitárního azylu soud konstatoval, že na jeho udělení není právní nárok, že žalobce se v průběhu správního řízení ustanovení § 14 zákona o azylu ani

nedovolával, pouze poukazoval na svoji snahu legalizovat pobyt. Pokud toto tvrzení nebylo žalovaným správním orgánem zhodnoceno jako tvrzení, z něhož by bylo možno dovodit důvody zvláštního zřetele hodné, má tento závěr správního orgánu oporu v obsahu spisového materiálu a je v souladu se zásadami logiky. Samotnou délku faktického pobytu žalobce na území České republiky, navíc zčásti bez platných dokladů, nelze považovat za důvody zvláštního zřetele hodné, což obdobně platí o tvrzení žalobce, že ztratil kontakt se zemí původu, a to zejména za situace, kdy ve Vietnamu žije (vedle sourozenců) manželka žalobce a jeho dvě dcery. Pro posouzení námítky žalobce, že informace o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel, pocházejí z roku 2001, obsahují tedy zastaralý stav věci, soud opět vycházel z tvrzení, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl jako důvod žádosti o udělení azylu, tedy legalizace pobytu. Z pohledu tohoto tvrzeného důvodu a jeho posouzení, zda jsou splněny podmínky pro udělení azylu, je obsah zpráv o zemi původu žalobce irelevantní, a to zejména právě s přihlédnutím k délce pobytu žalobce na území České republiky a k jeho vlastním tvrzením, že neměl ve vlasti s orgány státu žádné konflikty či problémy. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem soudu, že nebyl zkrácen na svých právech neudělením humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť podle obsahu spisu je zřetelné, že humanitární azyl mu měl být udělen. Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze se dle stěžovatele pohybují na hranici neurčitých pojmů, stěžovatel se domnívá, že právní posouzení této otázky je se strany žalovaného i soudu nesprávné. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a ve věci nařídit další projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Městského soudu v Praze, byly vydány v souladu se správními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Důvodem žádosti o udělení azylu žalobce byla legalizace pobytu na území České republiky, legalizace pobytu není důvod, který by bylo možno podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Co se týče humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal v případě stěžovatele žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro jeho udělení. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 15. 4. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že vlast opustil 26. 6. 1989 na základě mezistátní dohody. O azyl požádal, protože nemá platné doklady, české doklady mu propadly, když byl nemocný, chtěl by v České republice zůstat a legálně žít. Stěžovatel také uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, ve Vietnamu má manželku a dvě dcery. Dne 11. 10. 2002 v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu stěžovatel mimo jiné uvedl, že z Vietnamu odešel, protože to byla povinnost, stát jej vyslal pracovat, ve vlasti neměl žádné problémy. Stěžovatel přisvědčil, že o azyl žádá, aby si zde legalizoval pobyt, žije zde přes deset let, nemá se kam vrátit, neví, kde by bydlel, co by dělal. Na závěr pohovoru byl stěžovatel informován, že pro posouzení jím uváděných skutečností má žalovaný správní orgán k dispozici informace-zprávy o situaci ve Vietnamu z let 2000 až 2002 (přehledně vyjmenovány na straně třetí protokolu o pohovoru), byla mu dána

možnost se s obsahem zpráv seznámit, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Za vhodné považuje Nejvyšší správní soud předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Podanou kasační stížností stěžovatel uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Rovněž uplatnil důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrdí nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel se domnívá, že jak žalovaný správní orgán, tak soud nesprávně posoudily možnost udělení mu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu, jehož smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Okolnosti svědčící pro poskytnutí humanitárního azylu pak správní orgán posuzuje na základě volné úvahy, přičemž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou připomíná, že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tomu směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud má za to, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedl žalovaný řádné dokazování, když si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v protokolu k tomuto návrhu. Na základě opatřených podkladů zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal s možnou aplikací ustanovení § 14 zákona o azylu, podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska, přičemž podmínky pro udělení humanitárního azylu v zákonem stanovených mezích

správního uvážení neshledal. Rovněž Městský soud v Praze vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný, odůvodnění rozsudku bylo učiněno podrobně a vyčerpávajícím způsobem. Nejvyšší správní soud s přijatými závěry žalovaného a Městského soudu v Praze vyslovuje souhlas, neboť stěžovatelem nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směřovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal oprávněnými stěžovatelem uplatněné důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

